

ταί έφαιναντο ως άνθρακες εκ του καπνού και της ασβόλης. Τοῦτο πρέσχεν άφορμήν εις ένα εξ αὐτῶν ν' άποκλήση τήν διοργανώσασαν τὰς έορτάς έπιτροπήν 'Ανθρακικήν άδελφότητα.

✱

Εις τὸ καφενείον, μετά τήν έπιψήφισιν τῆς δωρεάς του Διαδόχου.

- Δέν πέρνει κανένα δροσιστικό ;
- Εὐχαριστῶ ! . . .
- Καμμιά σουμάδα, καμμιά λεμονάδα, καμμιά βουσινάδα ; . . .
- "Οχι, προτιμῶ νά πάρω μιὰ... Μανωλάδα !

'Αστός

ΜΑΝΩΛΑΔΑ

Τρία πουλάκια έρχονται από τήν Μανωλάδα, τόνα τηράει τῆ βουλή και τ'άλλο τὸ Παλάτι, τὸ τρίτο τὸ καλλίτερο φωνάζει μὲ γλυκάδα:
-Καυμένο βασιλόπουλο, χίλιας φοραὶς σπολλάτη, πάρε λακέδες τῆς Αὐλῆς μὲς 'στὰ χρυσῆ ντυμένους, πάρε και τοὺς δασκάλους σου τοὺς πολυχρονεμένους, όπου ξεφτέρι σ' έκαμαν σὲ μιὰ και σ' ἄλλη γλώσσα, που σούμαθαν λειτουργική και ἄλλα χίλια τόσα, παρὰ τὸν πατέρα σου, παρὰ τὴν Ελλάδα, και πήγαινε και στρώσε το εκεί 'στην Μανωλάδα, και ὄργωνε και θέριζε και σπέρνε και κυνῆγα, και τὸν μπαμπᾶ σου Τσίλιγκα νά πάρη και κολλῆγα, και φύτευε βασιλικὸς νά βγαίνουν μαντζουράναις ως ὅτου τῆς Ἁγίας Σοφίᾶς σημάνουν ἡ καρπάναις. Δῶσε και 'στὸν Τρικουπη σου χαλέπεδο κανένα ἀπ' ὅλ' αὐτὰ τ' ἄδέσποτα που χάρισε σὲ σένα, κι' αὐτὸς σκοπεύει κιὸ ἄργά νά σου χάριση και ἄλλα, ἀκόμη κιὸ καλλίτερα, κι' ἀκόμη κιὸ μεγάλα, λαγκάδια, δάση, ρεμματιαῖς και περιούλια χίλια, που μὲς σ' αὐτὰ νά κυνηγᾶς λαγὸς μὲ πετραχῆλια. Μὰ δῶσε και 'στοὺς βουλευτὰς όπου σου κάνουν πλάταις, ἡ πάρε τους 'στ' ἄμπτλια σου και κάμε τους δραγάταις. Αὐτὰ φωνάζει τὸ πουλί, τινάζει τὰ φτερά του, κι' ἀφίνει μία κουτσουλιά και πάει 'στὴ δουλειὰ του

Σουρῆς

ΤΟ ΦΑΣΜΑ ΤΟΥ ΔΙΚ

(Εἰκὼν θλιβερά)

Ἐὐφάντης περίλυπος και μελανομιμονῶν παρὰ τὸ γραφεῖον του, ἐν τῷ ὑπουργείῳ τῶν εσωτερικῶν διάφορα νομοσχέδια ἐπὶ τῆς τραπέζης ἐντὸς θαλίνης θήκης τὸ περιλαίμιον τοῦ ἀειμνήστου Δικ. Ὁ Νιόνιος ἔνδοκρος πλησίον του προσπαθεῖ νά τὸν παρηγορήσῃ φιλαστούργως.

ΝΙΟΝ. Ἐλα τώρα ! . μουρὲ τί κάθεσαι και κλαῖς, Κωνσταντῆ ; . . Συλλογίσου τέλος πάντων γιὰ μὰ πῶς δέν ἦτανε κάζο πενσάτο . . ἦτανε ἄτσιδέντε ! . .

ΑΦΕΝ. Ἄμε χάσου, μουρὲ μπαίγνιο ! . . ἄρησέ με στὸ ντελίριό μου ! . .

ΝΙΟΝ. Μὰ ἀδελφούλη μου, μὰ Κωνσταντῆ μου . . θὰ μουρλαθῆς, μὰ τὸν Ἄγιο, μ' αὐτὰ που κάνεις ! . . Συλλογίσου, γιὰ μὰ πῶς ἔχεις καθήκοντα στὴ Πατρίδα . . στὴ Ζάκυθο . .

ΑΦΕΝ. Μουρὲ τί κάθεσαι και μου ψάλλεις ; Τί πατρίδα ; τί Ζάκυθο ; Μουρὲ γιὰ μὰ εἶχα ποτὲ πιστότερο φίλο ; Μουρὲ και μου ζήτησε ποτὲ νά τόνε διορίσω σὲ καμμία θέσι ; μὴ μου ἐγύρευε ρουσφέτια, μὴ μου εἶπε νά τὸν κάμω κλητῆρα ; μὴ μου εἶπε νά τοῦ βγάλω ἐντάλματα ἡ εἰσιτήριο χάρισμα γιὰ τὸ βαπόρι ; Μουρὲ μὴν ἀνακατώθηκε ποτὲ στὴ πολιτική ; μουρὲ μὴν εἶχα ποτὲ ἐξ αἰτίας του σκοτούραις μὲ τὰ κακουργιοδικεῖα ; . .

ΝΙΟΝ. Ἀλήθεια ! . . Ὁ Δικ ἦτον . .

ΑΦΕΝ. Νιόνιο ! . . μὴ ξαναπῆς τὸ ὄνομά του ! . . μὴ μου σπαράζης τὴν καρδιά ! . .

ΝΙΟΝ. Ἐχεις δίκιο, ἀλλά . .

ΑΦΕΝ. Ἐχω δίκ . . ἦο . . Νιόνιο ! σου εἶπα νά βουβαθῆς . .

ΝΙΟΝ. Καλὰ δέν μιλῶ ἄλλο . . Ἄς ἀλλάξουμε ὀμιλία . . λοιπὸν ἐπῆγα σήμερα στὸ παζάρι κ' ἐψώνισα τὸ ψάρι και τὰ ραδίκια . .

ΑΦΕΝ. Τὰ ρα . . δίκ . . ἰα ! . . Νιόνιο εἶσαι κακοῦργος ! . .

ΝΙΟΝ. Ἄ ! . . συμπαθησέ με, δέν τὸ ξαναλέω . . Λοιπὸν εἶδα ἔπειτα κ' ἐκείνον τὸν δικηγόρο . .

ΑΦΕΝ. Δικ . . ἠγόρο ! . . Νιόνιο, θὰ σὲ πνίξω.

(Ὁρμῆ μανιώδης κατὰ τοῦ Νιόνιου, ὅστις ἀπέρχεται ἐπισημόνως ὁ Ἄφέντης κατακίπτει ἄθυμος ἐπὶ μιᾶς ἔδρας. Εἰσέρχεται εἰς Τμηματάρχης.)

ΤΜΗΜ. Κύριε ὑπουργέ, ἐλάβομεν ἐν ἔγγραφον τοῦ ὑπουργείου τῆς Δικαιοσύνης.

ΑΦΕΝ. (ἀναπηδῶν) Τῆς Δικ . . αἰσύνης !

ΤΜΗΜ. (ἐκπληκτος) Μάλιστα ! . . (ἐξακολουθῶν) Μὰς ἀναγγέλλουν ὅτι ἐκ τῶν γενομένων ἐξετάσεων ἀποδεικνύεται . .

ΑΦΕΝ. Ἄπο . . δεῖξ . . νύεται ! . . Κύριε τμηματάρχα, φύγε ! . .

ΤΜΗΜ. Κύριε ὑπουργέ ! . . μὲ συγχωρεῖτε ! . . Δέν ἐρχομαι νά σὰς ὀμιλήσω διὰ καμῖαν ὑπόθεσιν ἰδικήν μου . .

ΑΦΕΝ. Ἰ . . δίκ . . ἦν σου ! . . κύριε τμηματάρχα, γκρεμίσου ἀπ' ἐδῶ ! . .

ΤΜΗΜ. Μὰ αὐτὸ εἶνε ἀδικία . .

ΑΦΕΝ. Ἄ . . δίκ . . ἰα ! . . Μουρὲ ὅλοι σας ἀπορασίσατε νά μὲ μουρλάνετε ! . .

(Ὁρμῆ ἐναντίον τοῦ τμηματάρχου ὅστις ἀπέρχεται ἔμφοδος. Εἰσέρχεται μετ' ὀλίγον κλητῆρ.)

ΑΦΕΝ. (ἀγρίως) Τί τρέχει γιὰ μὰ ;

ΚΛΗΤ. Κύριε ὑπουργέ . . θέλει νά σὰς ἰδῆ ἡ έπιτροπή . .

ΑΦΕΝ. Ποία έπιτροπή ; . .

ΚΛΗΤ. Διὰ τὰς χάριτας τῶν καταδίκων . .

ΑΦΕΝ. Τῶν κατα . . δίκ . . ὦν ! Νά πάρη ὁ διάβολος κ' ἐκείνη κ' ἐσέ ! . .

ΚΛΗΤ. Μὰ ἀφεντικό, μου εἶπαν πῶς δέν ἔχουν νά σὰς κάμουν ὀμιλία διεξοδική . .

ΑΦΕΝ. Διεξο . . δίκ . . ἦν ! . . Ἄ ! μὰ δέν ὑποφέρεσθε, μουρὲ ! . . θὰ σὲ πάψω ἀμέσως. Φύγε ἀπ' ἐδῶ γρήγορα. Δέν δέχομαι κανένα, τὸ ἀκυρὸ !

ΑΦΕΝ. (μόνος και περιλύπως διαλογιζόμενος.) Μὰ οὗλοι αὐτοὶ ἔρχονται νά μου θυμίζουν τὸν πόνο μου, σὰν νά τὸ κάνουν ἐξεπίτηδες ! . .

(Ἀναγινώσκει τηλεγράφημα τοῦ νομάρχου Ζακύνθου).

«Σήμερα ἐν πλατεῖα Ἄμμον ἐστήθη ἀγαλμα Δικ μετ' ἐπιγραφῆς ὁ Σκύλος τοῦ Ἄφέντη. Τελετὴ συγκινητικωτάτη. Θλίψις και κοπετὸς ἀπερίγραπτος.»

Και αὐτοὶ ἐδῶ οἱ ἰνφάμηδες οἱ Ἀθηναῖοι κάμνουν έορτάς ! . . Ἄχ ! ἐκείνη ἡ ἀστυνομία ! . . ἐκεῖνα τὰ τέρατα τὰ ἀποφύλια ! Ὅλους γιὰ μὰ θὰ τοὺς πάψω ! . . τοὺς μπιρμπάντιδες ! . .

(Ἀνοίγει ἡ θύρα ἡρέμα και προβάλλει τὴν κεφαλὴν δειλῶς ὁ κ. Σταμούλης.)

ΣΤΑΜ. Ἐπιτρέπεται, κύριε ὑπουργέ ! . .

ΑΦΕΝ. Σταμούλη ! ἐσὺ εἶσαι ; Ἐλα μέσκα εἶσαι μόνος ἄνθρωπος όπου δέχομαι εἶσαι ὁ μόνος ἄνθρωπος όπου φθονῶ. Δέν εἶσαι ὑπουργὸς ὡσάν ἐμέ, δέν εἶσαι βουλευτῆς, δέν ἔχεις ἀδελφὸν βουλευτῆν, δέν ἔχεις κόμμα, ἀλλ' ὅμως ἐσὺ ἔχεις ἀκόμη δύο σκύλους ἐνῶ ἐγώ . . (ὀρνεῖ) δέν ἔχω κανένα ! (Πίπτει εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Σταμούλη.)

Τσοπανάιος